

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 431)

Nov (2) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 251)

சேஷத்ரேசாதி முத்திரை

56. பூஷண அஸ்த்ரா ஸநாதீநாம் தவ சக்ர ப்ரதர்சிதா
சேஷத்ரேச்வராதி முத்ராணாம் இதாநீம் தசகம் ச்ருணு
57. க்ரஸ்தம் அங்குலி ஸங்காதம் க்ருத்வா பாணி த்வயேந
பலாத் ஸம்பீடயேத் குர்வந் அங்குஷ்ட த்வயம் உச்சித்ருதம்
- 58-1. முத்ரேயம் சேஷத்ர பாலஸ்ய ஸர்வ துஷ்ட நிபர்ஹணீ

பொருள் – இந்த்ரனே! இதுவரை ஆபரணங்கள், அஸ்த்ரங்கள், ஆஸனங்கள் ஆகியவற்றைக் குறித்த முத்திரைகள் குறித்துக் கேட்டாய். இவை அனைத்து தீயவற்றையும் விலக்குவதாகும். அடுத்து திசைகளின் ஈச்வரர்கள் குறித்துள்ள பத்து முத்திரைகளைக் கேட்பாயாக.

குறிப்பு – இது சேஷத்ர பாலகர்கள் குறித்த முத்திரை ஆகும். இது அனைத்து தீயவற்றையும் விலக்குவதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 118)

147. யத் ஏகம் யதி ஸார்வபௌம கதிதம் வித்யாத் அவித்யா தம:

ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரம் அந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித் தம:

தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத் தத் மத ஸ்தாபநா

ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுக கதா கல்லோல கோலாஹல:

பொருள் – இந்தக் கலியுகத்தில், யதிராஜர் விரிவாக அருளிச்செய்ததும், நம்மிடம் நிலைப்பதும், மற்ற மதங்களால் உணரப்படாமல் உள்ளதும், “சரீரம் – ஆத்மா (பகவானுக்கு ஜீவாத்மா சரீரம்)” என்பதான நிலையைக் குறித்து உள்ளதும் ஆகிய ஸித்தாந்தத்தை, புத்தி அடைந்தவனாகக் கேட்டு தெளிவடைந்தால், ஒவ்வொரு இடத்திலும் தங்கள் தங்கள் மதங்களை நிலைநாட்ட உத்வேகத்துடன் கிளம்பும் வாதிகளுடைய பேச்சு என்னும் அலையானது ஓய்ந்துவிடும்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 396)

6-1-2 காதல் மென் பெடையோடு உடன் மேயும் கரு நாராய்

வேத வேள்வி ஒலி முழங்கும் தண் திருவண்வண்டுர்

நாதன் ஞாலம் எல்லாம் உண்ட நம் பெருமானைக் கண்டு

பாதம் கை தொழுது பணியீர் அடியேன் திறமே

பொருள் - மிகுந்த காதல் காரணமாகப் பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத மென்மைத் தன்மை கொண்ட பேடையுடன் கூடியபடி மேய்கின்ற கருத்த நிறம் கொண்ட நாரையே! வேத கோஷங்களும், வைதிக கார்யங்களுடைய ஓசைகளும் நன்கு முழங்கும்படியாகவும், ஸம்ஸாரம் மூலம் உண்டாகும் துன்பம் அண்டாதபடி குளிர்ச்சி கொண்டதாகவும் உள்ள திருவண்வண்டுரின் எஜமானனும், அனைத்து ஜகத்தையும் ப்ரளயத்தின்போது மூழ்க விடாமல் தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றிய ஆபத்து காலத்தில் செய்த உதவியை நமக்கு முன்பாக வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, நான் காண்பதற்கு ஏற்றபடி எனக்கு முன்னர் நீங்கள் கண்டு, அவன் திருவடிகள் குறித்து அஞ்சலி செய்து, அவனுக்கு அடிமையான எனது தன்மையைக் கூறுவீர்களாக.

அவதாரிகை - ஆர்த்தரசுஷணத்திலே தீக்ஷிதனானவனுக்கு என்னாற்றாமையை அறிவியென்று ஒரு நாரையை யிரக்கிறாள். (காதலித்யாதி) “முன்பு போகவிட்டவர்கள் கொண்டு வருகிறார்கள்” என்று கொண்டாறியிருக்கலாம் விஷயமன்றே; அங்ஙனேயாமன்று முன்பு பண்ணின ப்ரபத்தியே யமையுமே.

விளக்கம் - துன்பத்தில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதில் உறுதியுடன் உள்ளவனுக்கு எனது பிரிவாற்றாமையை அறிவிக்கவேண்டும் என்று நாரையிடம் வேண்டுகிறாள். கடந்த பாசுரத்தில் குருகைத் தூது விட்டாள். அவ்விதம் தூது சென்றவர்கள் மீண்டும் வரும் வரை பொறுத்திருக்கலாம் அல்லவோ? அதற்கு முன்பாக மீண்டும் தூது விட வேண்டுமோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இது அப்படியாகப் பொறுத்திருக்கக் கூடிய விஷயம் அல்லவே! அப்படிப் பொறுத்திருக்கலாம் என்றால், முன்பு செய்த ப்ரபத்தியே இவளைத் தாங்கியிருக்கும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்) “ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே” என்றால், “ந ஜீவேயம் சஷணமபி” என்பாருமுண்டாகாதே. கடக்கவிருந்து சொல்லு மாத்ரமேயாய்ப் போகாதே, அது தன்னை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டுவாரையுங் கிடைப்பதே. ஸர்வஜ்ஞர்களோடு கலவா தொழியும்படியான பாக்யத்தைப் பண்ணுவதே நீங்கள் முன்னம். “பின்பு கூடுகை தவிராதாகில் இப்போது பிரிந்தாலென் செய்ய வேணும்” என்றிருப்பர்களிறே அவர்கள்; அத்தனை காரியப்பாடில்லையிறே இவற்றுக்கு.

விளக்கம் - (காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்) - ஸுந்தரகாண்டம் (38-68) - ஊர்த்வம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே - நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன் - என்று நாயகி உரைத்தால், ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவேயம் சஷணம் அபி - நான் ஒரு நொடியும் கூட பொறுத்திருக்க மாட்டேன் - என்று கூறும் நாயகன் உண்டு அல்லவோ? இது போன்று, “ஒரு நொடியும் பிரிந்து பிழைக்கமாட்டேன்” என்று இங்கு தலைவன் கூறவில்லையே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவ்விதம் பிரிந்து சென்று பின்னர், “நான் ஒரு நொடியும் கூடப் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று உரைத்தலானது வெறும் சொல்லளவில் நின்று போகாமல், அதனை நடைமுடைப்படுத்தி, அது முடியச் செய்பவர்கள் கிடைப்பார்களோ? அனைத்தும் அறிந்தவர்களுடன் சேரும்படியான பாக்கியத்தை நீங்கள் முதலில் செய்யவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுடன் சேர்ந்தால் ஏற்படும் தோஷம் என்ன என்பதற்கும், இதற்குக் குறை இல்லாமை எது என்பதற்கும் விடை அளிக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர்கள், “பின்பு ஒரு காலத்தில் சேர்தல் என்பது

தவிராது. ஆகவே இப்போது பிரிந்தால் என்ன செய்யவேண்டும்” என்று எண்ணுபவர்கள் ஆவர். அதனைப் போன்று இந்த நாரைகளுக்கு அறிவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (காதல்) நிருபித்துப் பார்த்தால் காதலுக் கவ்வருகொன்றின்றிக்கே யிருக்கை. காதலை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கை. (மென்பெடையோடு) கலக்கவுங் கூடப் பொறாத மார்த்தவத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. (உடன் மேயும் கருநாராய்) கலக்கவும் பொறாதார்க்குப் பிரியப் பொறாதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவே. அத்தாலே கூடத் திரியாநின்றது. (காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்) பேடையின் காதலறிந்து கூடத் திரியும் சேவலுமுண்டாகாதே.

விளக்கம் - (காதல்) - நன்கு ஆராய்ந்தால், காதலுக்கு அப்பால் ஒரு இடம் இன்றிக்கே உள்ள நிலை, காதலையே வடிவாகக் கொண்டிருத்தல். (மென்பெடையோடு) - ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் காலத்தில் கூடச் சிறிது விட்டு அணைக்கவும் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ளாத மென்மையைக் கொண்டதாக. இவ்விதம் சிறிதும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத நிலை உள்ளதோ என்பதற்கு, குறுந்தொகையில் (399) - காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே - என்று தலைவி கூறியதைக் காண்க. (உடன் மேயும் கருநாராய்) - கலந்து நிற்கும்போது கூடச் சிறிதும் பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவர்களுக்க், பிரிந்து இருத்தல் என்பது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா? இதன் மூலம், நாரையுடன் எப்போதும் சேர்ந்தே திரிகின்ற பேடை கூறப்பட்டது. (காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்) - பேடையின் காதலை அறிந்து உடன் திரிகின்ற சேவலும் உண்டாகாமல் உள்ளதோ?

வ்யாக்யானம் - (உடன் மேயும்) “இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது” என்கிறபடியே காணுமிவை திரிகிறது. அது வாயலகாலே கோத்தெடுத்துக் கொடுத்தால், பின்பாராய வேண்டாதே மிடற்றுக்குக் கீழேயிழித்துமித்தனை இது செய்வது. பேடையின் நினைவறிந்து புஜிப்பிக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே. (உடன் மேயும்) “இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது” என்கிறபடியே காணுமிவை திரிகிறது. அது வாயலகாலே கோத்தெடுத்துக் கொடுத்தால், பின்பாராயவேண்டாதே மிடற்றுக்குக் கீழேயிழித்துமித்தனை இது செய்வது. பேடையின் நினைவறிந்து புஜிப்பிக்கும்

சேவலுமுண்டாகாதே. (உடன் மேயும் கருநாராய்) அதுக்கொரு குற்றம் தேடிச் சொல்லுவாரைப்போலே சொல்லுகிறாள் தன் கார்யம் செய்கைக்காக. அடுகுவளத்தைத் தடுப்பாரைப்போலே. தன்னார்த்த த்வநி செவிப்பட்டால் அவற்றுக்கு மிடற்றுக்குக் கீழிழியாதென் றிருக்கிறாள்காணும். (கருநாராய்) கூடத் திரிகையாலே நரை திரை நீங்கி வடிவு புகர்த்தபடி. பிரியாதார்க்குடம்பு வெளாதாகாதே. தானுடம்பு வெளுத்துக் கிடக்கிறாளிறே.

விளக்கம் – (உடன் மேயும்) - இதுவரை ஒன்றாக வசித்தால் என்ற பொருளை அருளிச்செய்தார். இனி, ஒன்றாக உணவு உட்கொள்ளுதல் என்பதாக அருளிச்செய்கிறார். கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் (1-88) - இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது - இது தூய்மையானது, இது ருசியாக உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப இவை திரிகின்றன. சேவலானது தனது வாய் அலகு கொண்டு எடுத்துக்கொடுத்தால், அந்த உணவை மீண்டும் ஆராய வேண்டாதபடி தனது தொண்டையின் கீழே உட்கொண்டபடி இருத்தல். பேடையின் நினைவு உணர்ந்து, அதனைத் தகுந்த உணவு உண்ணும்படிச் செய்யும் சேவல் உள்ளது. (உடன் மேயும்) - தனது செயல் செய்வதற்காக, அவற்றின் மீது குற்றம் கூறுவது போன்று உரைக்கிறாள். அதாவது, “நான் உணவு உண்ணாமல், உபவாசம் காரணமாக இளைத்தபடி உள்ளேன். நீங்கள் எவ்விதம் உணவை எளிதாகத் தொண்டையில் விழுங்குகிறீர்கள்?”, என்பதாகக் குற்றம் கூறினால், அவை உடனே இவளுடைய செயலைச் செய்யுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். உணவு வைக்கும் ஓலைப்பெட்டியைத் தடுப்பது போன்று செய்தால், அவ்விதம் கார்யம் கைக்கூடும். ஆனால் இவள் அப்பெட்டியைத் தடுப்பது போன்று செய்கின்றாளோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதனுடைய துக்கம் கலந்த குரலைக் கேட்கும் அவற்றுக்கு, தொண்டையின் கீழே உணவு இறங்காது என்று உள்ளா. (கருநாராய்) - பேடையுடன் திரிவதால், வயதான தன்மை, உடலில் நரம்பு புடைத்தல் போன்றவை இன்றி, அழகான வடிவம் கொண்ட நிலை. பிரியாமல் உள்ளவர்களுக்கு சரீரம் வெளுக்காது; ஆனால் தனது சரீரம் வெளுத்தபடி அல்லவோ இவள் உள்ளாள்?

வ்யாக்யானம் - (வேத வேள்வியொலி முழங்கும் தண்திருவண்வண்டுர்) இவற்றினறிவு கேடு பலித்தபடி சொல்லுகிறது. அங்குண்டான வேத கோஷம்,

வைதிக க்ரியை, இவை கண்டு கால்தாழ வேண்டாவினே இவற்றுக்கு. தன்னாயகனவை கண்டிற வரமாட்டாதே நிற்கிறது. “தாந யஜ்ஞ விவாஹேஷு” தாநங்கள் பண்ணுமிடத்தே எழுந்தருளி யிருப்பராயிற்று, தேசத்திலே, காலத்திலே, ப்ராப்த விஷயங்களிலே இடுவிக்மைக்காக. யாகங்களிலே யெழுந்தருளி இருப்பராயிற்று, ந்யாயார்ஜித தநம் கொண்டு செய்விக்மைக்காகவும், சடங்குகளில் தப்பினவை யுண்டாகில் அவை யெடுத்துக் கொடுக்கைக்காகவும். “விவாஹேஷு” இரண்டு தலையையும் பொருந்தவிட்டு, பொருந்தாதார்க்கு வேண்டுவன செய்து, ஹோமம் பண்ணுவித்துத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கைக்காக, விவாஹம் பண்ணுமிடங்களி லெழுந்தருளி யிருப்பர். “ஸமாதேஷு மஹத்ஸு ச” தீர்க்க ஸத்ரங்களிலேயாதல், உத்ஸவங்களிலேயாதல். (ச) யாவெனொருவ னோரிடத்தே அத்ருஷ்ட கார்யங்கள் செய்யும், அங்கேயிருப்ப ரென்கிறது. “ந த்ரக்ஷயாம: புநர்ஜாது” அவரை யவ்வோவிடங்களிலே யிருக்கக் காண்கிறிலோம். “தார்மிகம் ராம மந்தரா” என்றான், இவரிவ்விடங்களிலிருக்கிறதென் என்னில்; தர்ம ஸம்சயங்களறுத்துக் கொடுக்கைக்கும், அவை தப்பாமே யநுஷ்டிப்பிக்கைக்குமாக. இப்படியேயினே யவன்படிகள்.

விளக்கம் - (வேத வேள்வியொலி முழங்கும் தண்திருவண்வண்டுர்) - இவற்றின் அறிவின்மை என்பது புலப்படுகிறது. அந்தத் திருவண்வண்டுரில் உண்டாகும் வேதகோசஷம், வைதிக செயல்களில் கூறப்படும் மந்த்ர ஓசைகள் போன்றவற்றைக் கண்டு அப்படியே நகராமல் நிற்கக்கூடிய அறிவில்லை; அதற்கு அவசியமும் இவற்றுக்கு இல்லை. ஆனால் இவளுடைய நாயகன் அவற்றைக் கண்டு மயங்கி, இங்கு வராமல் அங்கு நிற்பதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; அயோத்யாகாண்டம் (57-13) – தாந யஜ்ஞ விவாஹேஷு ஸமாதேஷு மஹத்ஸுச | ந த்ரக்ஷயாம: புநர்ஜாது தார்மிகம் ராம மந்தரா – தானங்கள், யஜ்ஞங்கள், விவாகங்கள், உயர்ந்தவர்கள் கூடிய சபைகள் ஆகிய இடங்களில் இராமனுக்கு ஈடாக உள்ள தார்மிகனை இனி மீண்டும் நாம் காணப் போவதில்லை – என்னும் ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (தாந யஜ்ஞ) - தானங்கள் செய்யும் இடத்தில் இராமன் இருப்பான்; எதற்கு என்றால் தகுந்த காலம், தகுந்த இடம் ஆகியவற்றில் தகுந்த விஷயங்களில் தகுந்த பொருள்களை இடுவதற்காக ஆகும். மேலும் யாகம் நடக்கும் இடங்களில் இராமன் எழுந்தருளுவது எதற்கு என்றால், தகுந்த முறையில் சேர்க்கப்பட்ட செல்வம் கொண்டு யாகங்களை நடத்துவதற்காகவும், அந்தந்த யாக கர்மங்களில்

ஏதேனும் செய்யப்படாமல் இருந்தால், அவற்றை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காகவும் ஆகும். (விவாஹேஷு) – இரண்டு மனங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, அவ்விதம் பொருந்தாமல் உள்ள மனங்களுக்கு வேண்டிய செயல்கள் செய்து, ஹோமங்கள் பண்ணும்படியாகச் செய்து, அந்த விவாகத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதற்காக, விவாகம் நடக்கும் இடங்களில் எழுந்தருளுவான். (ஸமாதேஷு) - தீர்க்கஸத்திரம், மஹாஸங்கமம் போன்ற யாகங்களில் எழுந்தருளியும், ஆங்காங்கு நடைபெறும் உத்ஸவங்களில் கலந்து கொண்டும் இருப்பான். (ச) - இதுவரை கூறப்படாதவற்றைச் சேர்ப்பதற்காக இந்த உம்மைத்தொகை உள்ளது. யார் ஒருவன், கண்களால் காணப்படாத செயல்களைச் செய்தபடி உள்ளானோ, அங்கேயும் இருப்பான். (ந த்ரக்ஷயாம: புநர்ஜாது) - அவன் அந்தந்த இடங்களில் இருப்பதைக் காண இயலவில்லை. (தார்மிகம் ராம மந்தரா) - அவன் ஏன் ஆங்காங்கு உள்ளான்? தர்மங்களில் ஏற்படுகின்ற ஐயங்களை விலக்கிக் கொடுப்பதற்கும், தர்மங்களைத் தவறாமல் கடைப்பிடிக்கும்படியாகச் செய்வதற்காகவும் ஆகும். இப்படியாகவோ இவன் விதம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (திருவண்வண்டுநாதன்) “ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்” என்னுமதிற் காட்டி லுண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. எளியாரை வலியார் பறிக்க, அங்கே கோயிற்சாந்து பூசியிருக்கும்தோ ரேற்றமன்றிறே. வேத கோஷமும் யாகத்தில் சஸ்த்ராதிகோஷமும் ஸமுத்ர கோஷம் போலேயிருக்கிற, ச்ரம ஹரமானவூர். (ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமானைக் கண்டு) அம்முதன்மையோடே கூட வந்தானாகில் அங்குத்தை உதவாமையும் கிடக்குமோவென்னில்; அங்ஙனன்று, தளர்ந்தார் தாவளமென்கிறது. ஆபத்ஸகனிறே.

விளக்கம் - (திருவண்வண்டுநாதன்) - “ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்” என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் இங்கு உள்ள ஏற்றத்தைக் கூறுகிறார். என்ன ஏற்றம்? எளியவர்களை வலியவர்கள் வருத்தியபடி உள்ளபோது, சுகமான சாந்தைப் பூசிக் கொண்டு பரமபதத்தில் உள்ளது ஏற்றம் அல்ல. இங்கு வந்த காப்பதே ஏற்றம். வேத கோஷங்களும், யாகங்களில் சஸ்த்ரம் முதலான கோஷங்களும் ஸமுத்திரத்தின் ஒலி போன்று ஓங்கியும் ஒரே போன்றும் ஒலிப்பதாக, செவிகளின் களைப்பைப் போக்கும் இடம். (ஞாலம் எல்லாம் உண்ட நம்பெருமானைக் கண்டு) - இப்படியாக

ஒரு முதன்மைத் தன்மையுடன் வந்தால், அங்கு போன்று அனைவராலும் அண்ட இயலாதபடியான உதவாமை ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; தளர்ந்தவர்களுக்கு ரக்ஷகமாக உள்ளான். ஆபத்து காலத்தில் துணையாக நிற்பவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (நம்பெருமானைக் கண்டு) ஆபத் ரக்ஷகனான செயலைக் காட்டி என்னை யநந்யார்ஹமாக வெழுதிக் கொண்டவனைக் கண்டு. (பாதம் கை தொழுது) திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு. “கைகள் கூப்பி” என்றதே; தொழுதார்க்கு நிற்கவொண்ணாதினே. உண்ணா நிற்க, மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே யிருப்பதொன்றினே, தொழுது வைத்து விழாதே யொழியுமது” என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. “மதித்தானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஸ்ரீபாதத்தே தலைபடத் தண்டனிட்ட அன்று எனக்கு உண்டு பசிகெட்டாப் போலேயிருக்கும்” என்றருளிச் செய்வர் ஜீயர். அன்றிக்கே, கிலாந்தோற்றும்படி அவர் திருவடிகளிலே கை சென்று தாக்கும்படி விழுந்து கிடவுங்கோள். தீர்க்க ப்ரணாமம் பண்ணுங்கோ ளென்றபடி.

விளக்கம் - (நம்பெருமானைக் கண்டு) - தான் அனைவருக்கும் ஆபத்து காலங்களில் துணையாக இருக்கும் செயலைக் காண்பித்து, நான் மற்ற யாருக்கும் அடிமையாகாமல், என்னைத் தனக்கு மட்டுமே அடிமை என்று எழுதிக்கொண்ட அவனை நீங்கள் கண்டு. (பாதம் கை தொழுது) - திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கி. கடந்த பாசுரத்தில், “கைகள் கூப்பி” என்றாள்; அவ்விதமாகத் தொழுதவர்களுக்கு அவன் முன்பாக நிற்க இயலாது. “உண்ணும்போது, கழுத்தைப் பிடித்து வைப்பது போன்று, தொழும்போது கீழே விழாமல் நிற்கும் நிலை” என்பர். “திருவடிகளில் விழுதல், உணவு உட்கொண்டது போன்று, உயிர் தாங்கும் செயலாகும்” என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வு கூறுகிறார்; “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய திருவடிகளில் எனது தலையானது படும்படியாக அவனை மதித்து, தொழுது நின்றால், எனக்கு உணவு உட்கொண்டு, எனது பசி தீர்ந்தது போன்று உள்ளது” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வார். அல்லது, அன்பு வெளிப்படும்படியாக, அவன் திருவடிகளில் உங்கள் கைகள் சென்று படும்படியாக அவன் முன்பு விழுவீர்களாக. தீர்க்கமாக விழுந்து வணங்குங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (பணியீர்) அவனைக் கிட்டி நின்று, ப்ரணயரோஷத்தாலே “நீ, நான்” என்று சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லவொண்ணாதிறே இவர்கள் முன்பு. இவர்கள் பக்கலுபசாரத்தில் குறையாமற் சொல்லுகிறபடி. (அடியேன்) உங்களைக் கொண்டழைப்பித்துக் கொள்ள இருக்கிறவனுக்கன்று; அத்தலையால் வந்தவிழவு பரிஹரித்து அவனோடே சேர்க்கவிருக்கிற உங்களுக்கடியேன் னென்கிறாள். “நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்” என்கிறபடியே. (அடியேன் திறமே) அவன் திறம் போலன்று. என்னிடையாட்டத்தைச் சொல்லுங்கோள். சொல்லிலொரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே.

விளக்கம் - (பணியீர்) - அவனை அடைந்து, அவன் அருகில் நின்று, நாயகனை காதல் கோபம் காரணமாக “நீ, நான்” என்று கூறுவது போன்று, அவன் அடியார்கள் முன்பு அவ்விதம் கூறாமல். அல்லது அவர்களை அது போன்று கூறாமல், அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய உபசாரங்களை எந்தக் குறையும் ஏற்படாமல் செய்து. (அடியேன்) - அடியேன் என்பது யாருக்கு? உங்களைக் கொண்டு என்னை அவனிடம் அழைத்துச் செல்ல முயலும் அவனுக்கு அல்ல; அவன் மூலம் நான் இழந்த அவனுடனான எனது காதல் இழப்பை நீக்கி, அவனுடன் என்னை மீண்டும் சேர்ப்பதற்கு உதவியாக உங்களுக்கு. ஸ்தோத்ரரத்னம் (2) - நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் - யாருடைய திருவடிகள் என்னை எப்போதும் காப்பாற்றுகின்றனவோ - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நீங்கள். (அடியேன் திறமே) - அவனுடைய செயல்கள் போன்று அல்ல, எனது செயல்பாடுகளை அவனிடம் கூறுவீர்களாக. மஹாபாரதம் போன்று விரிவாக உரைத்தாலும் போதுமானதோ என்று நான் அறியேன்.

6-1-3 திறங்கள் ஆகி எங்கும் செய்கள் ஊடு உழல் புள்ளினங்காள்!

சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்டுர் உறையும்
கறங்கு சக்கரக் கைக் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு
இறங்கி நீர் தொழுது பணியீர் அடியேன் இடரே

பொருள் - கூட்டம் கூட்டமாக, அனைத்து இடங்களிலும், விளை நிலைகளுக்கு நடுவில் திரிந்தபடி உள்ள பறவைகளே! தனது பெருமைக்கு ஏற்றபடி உள்ள ஐச்வர்யமானது அதிக அளவில் உள்ள திருவண்வண்டூரில் எப்போதும்

வசிப்பவனும், பகவானை எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள ஆனந்தம் மற்றும் அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்குத் தயாராக உள்ள நிலை ஆகியவற்றுடன் சுழன்றபடி உள்ள சக்கரத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவனும், எல்லையற்ற இனிமையான உதடுகள் கொண்டவனும், இப்படிப்பட்ட காக்கும் தன்மை மற்றும் இனிமை ஆகியவற்றால் வந்த மேன்மை நிறைந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை கண்டு, அத்தகைய அவனுடைய மேன்மைக்கு ஏற்கும்படியாக நீங்கள் பணிந்து நின்று, அவனைத் தொழுது, எனது செயலானது உங்களால் தீர்மானிக்கும்படி உள்ள எனது பிரிவாற்றாமையை அவனிடம் நீங்கள் கூறவேண்டும்.

அவதாரிகை - திறந்திறமாக ஸஞ்சரிக்கிற புள்ளினங்களைக் கண்டு, என் வ்யஸநத்தை யறிவியுங்கோ ளென்கிறாள்.

விளக்கம் - கூட்டம் கூட்டமாக ஸஞ்சரிக்கும் பறவைக் கூட்டங்களைக் கண்டு, “எனது துன்பத்தை அவனிடம் கூறுவீர்களாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (திறங்களாகி) திரள்திரளாக. இவை திரள்திரளாய்த் திரிகிறது நங்காரியம் செய்து தலைக்கட்ட வென்றிருக்கிறாள். “வாயுந் திரையு”ளில் வாஸனையாலே, தன்னார்த்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாமே படுகிறனவாகக் கொண்டு நினைத்திருக்கிறாள். அங்கு தந்தாமபிமதம் பெறாமையாலே நோவுபடுகிறன வென்றிருந்தாள். இங்கு தன்னிழவு கண்டு பொறுக்கமாட்டாமையாலே நோவுபடுகிறன வென்றிருக்கிறாள். இங்ஙன் கூடுமோ வென்னில்; “இவை பசுவிகள், நங்காரியம் செய்து தலைக்கட்டமாட்டாது” என்னுமறிவின்றிக்கே யொழிந்தபின்பு, இதுவும் கூடத்தட்டில்லை.

விளக்கம் - (திறங்களாகி) - கூட்டம் கூட்டமாக. இவை கூட்டம் கூட்டமாகத் திரிவது என்பது, தனது கார்யத்தைச் செய்து முடிப்பதற்காகவே ஆகும் என்று எண்ணுகிறாள். ஆனால் இரையைத் தேடுவதற்காகத் திரிந்தபடி உள்ள அவற்றை, தனது கார்யம் நிறைவேற்றுவதற்காகவே ஆகும் என்று நினைப்பது எப்படி என்றால், “வாயும் திரையு” என்ற திருவாய்மொழியின் வாசனையால், தனது துன்பத்தைக் கண்டு அவற்றால் பொறுக்க இயலாமல், இது போன்று அவையும் வேதனையுற்றுத் திரிகின்றன என்கிறாள். ஆனால் “வாயும் திரையு” என்ற

திருவாய்மொழியில், தங்களால் பகவானை அடைய இயலவில்லை என்ற துன்பத்தால் அவை தவித்தபடி உள்ளதாக எண்ணினாள் அல்லாமல், தனது துன்பம் கண்டு அவைகள் அங்கு தவித்தபடி உள்ளதாக எண்ணினாளோ? ஆகவே அந்தத் திருவாய்மொழிக்கும் இதற்கும் வேறுபாடு உண்டு அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அந்தத் திருவாய்மொழியில், அந்தந்த உயிரினங்கள், தாங்கள் தாங்கள் விரும்பிய வஸ்து கிடைக்காமல் துன்பம் அடைந்தன என்று இருந்தாள்; இங்கு, தான் இழந்த இழப்பைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் இவை துன்பம் அடைகின்றன என்கிறாள். இந்த இரண்டு திருவாய்மொழிகளில் வேறுபாடு உள்ளபோதிலும், துன்பம் கண்டு மயங்குதல் என்பது இரண்டிற்கும் மிகவும் சிறிய வேறுபாட்டுடன் மட்டுமே உள்ளது. ஆனால் இவை இப்படியாகத் தனது கார்யம் செய்து முடிப்பதற்காகத் திரிந்தபடி உள்ளன என்பது ஏற்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். “இவையோ பறவைகள். இவற்றால் நமது செயலானது செய்து முடிக்க இயலாது. இவை செய்யவும் செய்யாது” என்றுள்ள அறிவையும் இழந்த பின்னர், தனக்காகவே திரிந்தபடி உள்ளன என்று எண்ணுவதும் உண்டாகலாம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (திறங்களாகியெங்கும்) பிராட்டியைப் பிரிந்து பெருமாள் நோவுபடுகிற சமயத்திலே முதலிகளடங்கலும் திரண்டு நாலு திக்கும் புகுந்து அங்குமிங்கும் திரிந்தாற்போலே காணுமிவையுந் திரிகிறபடி. (எங்கும்) தேடினால் காண்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத் தேடாநின்றன. ஸ்வயம்ப்ரபையுடைய பிலமகப்படப் புக்குத் தேடினார்களிறே முதலிகள். (உழல் புள்ளினங்காள்) காண ஸம்பாவனையில்லாதவிடமெங்கும் புக்குத் தேடுவது, காணப்பெறாதொழிவது, அநசந்திலே தீக்ஷிப்பதாய்க் கொண்டு பட்டபாடெல்லாம் படுகிறனவாயிற்று. ராமாவதாரத்துக்குப் பின்பு பிரிந்தாரைச் சேர விடுகை திரியக்குக்களுக்குப் பணியென்று காணும் வாசனை.

விளக்கம் - (திறங்களாகி எங்கும்) - சீதையைப் பிரிந்து இராமன் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தபோது, அனைத்து வானரங்களும் ஒன்றாகத் திரண்டு, நான்கு திசைகளிலும் புகுந்து, அங்கும் இங்கும் திரிந்தது போன்று, இவையும் திரிந்தபடி உள்ளன. (எங்கும்) - தேடினாலும் கிடைப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லாத இடங்களிலும் வானரர்கள் தேடினர். மேரு மலையைப் போன்று ஒளி வீசும் அந்த பெண்

அகப்படுவதற்காக, வானரங்கள் பல இடங்களிலும் தேடினர். (உழல் புள்ளினங்காள்) - வானரங்கள் சீதையைத் தேடியபோது, காண்பதற்கு சிறிதும் வாய்ப்பு இல்லாத இடங்களிலும் தேடினர்; அவளைக் காணாமல் தவித்தனர்; உண்ணாவிரதம் மேற்கொள்வதாக விந்த்ய மலையில் படாதபாடு பட்டனர். எங்கு தகுதி உண்டோ அந்த இடத்தில் அல்லவோ ஐயங்களும் ஏற்படும்? விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளுக்கு தங்களுடைய செயல்கள் செய்யும் தகுதி உள்ளதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாவதாரத்தின் பின்னர், வானரர்களுடைய செய்கையை அறிந்த பின்பு, பிரிந்தவர்களைச் சேரும்படிச் செய்வதாக இருத்தலே விலங்குகள் போன்றவற்றின் செய்கை என்ற வாசனை இவளுக்கு ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (சிறந்தவித்யாதி) வாராமை அவன் குற்றமன்றுகிடிகோள், அவ்வூரில் ஸம்ருத்தி, வேறேயும் சிலரை நினைக்கவொட்டுமோ. (சிறந்த செல்வம் மல்கு) மிக்க ஐச்வர்யம் கரை புரளும்படியானவூர். (திருவண்வண்டுறையும்) அவதார வ்யாவ்ருத்தியும், பரமபத வ்யாவ்ருத்தியும். (சிறந்த செல்வம்) தகுதியான ஐச்வர்யம். கலந்து கூடவிருக்கிறபோது “நீயே எனக்கெல்லா ஐச்வர்யமும்” என்று சொல்லி வைத்து, இப்போது தனக்கென்னவொரு ஸம்பத்துண்டாயிருக்கிறபடி எங்ஙனையென்றிருக்கிறாள். திருவண்வண்டுரென்கையாலே பரமபத வ்யாவ்ருத்தி. உறையுமென்கையாலே அவதார வ்யாவ்ருத்தி. “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்னுமாபோலே, இங்குத்தை ஐச்வர்யமும் இவனை மறக்கப் பண்ணிற்றிறே.

விளக்கம் - (சிறந்த இத்யாதி) - அந்தப் பறவைகள் இவளிடம், “உன்னை விட்டுச் சென்றவன், நாங்கள் சென்று உனது நிலையை உரைத்தால் வந்துவிடுவானோ?” என்றதற்கு விடை கூறுகிறாள்; அவன் அவ்விதம் வராமல் இருத்தல் குறித்து அவனைக் குறித்துக் குறை கூறி எந்தப் பயனும் இல்லை; காரணம், அந்த ஊரில் உள்ள செழுமையானது, அவனை வேறு சிலரைக் குறித்து எண்ண வைக்குமோ? (சிறந்த செல்வம் மல்கு) - சிறந்த என்பது மிகுதியைக் காண்பிக்கிறது; அல்லது தகுதியைக் குறிக்கிறது. மிகுந்த ஐச்வர்யம் கரைபுரளும்படி உள்ள ஊர். (திருவண்வண்டுர் உறையும்) - அவதாரங்களிலிருந்து இவன் வேறுபட்டுள்ளான், பரமபதத்தில் உள்ள நிலையிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கிறான். (சிறந்த செல்வம்) - தகுந்த செல்வம். இவளுடன் அவன் ஒன்றாகக் கூடி நின்றபோது, “நீயே எனக்கு அனைத்துவிதமான ஐச்வர்யமும் ஆவாய்” என்று கூறினான்; இப்போது

தனக்கென்று வேறு ஒரு ஐச்வர்யம் உண்டானது எப்படி என்று துன்பம் கொள்கிறாள். “திருவண்வண்டு” என்பதன் மூலம், பரமபதத்திலிருந்து வேறுபட்டு இடம் என்பதும்; “உறையும்” என்பதன் மூலம் அவதாரங்களிலிருந்து வேறுபட்டு, எப்போதும் நிலைத்தபடி உள்ளவன் என்பதும் கூறப்பட்டது. சாந்தோக்யத்தில் (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் - முக்தன் தனது முந்தைய சரீரம் குறித்து நினைப்பதில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, இங்குள்ள ஐச்வர்யமானது இவன் அவளை மறக்கும்படிச் செய்தது.

வ்யாக்யானம் - (கறங்கு சக்கரக்கை) ப்ரதிகூல நிரஸந த்வரையாலே சுழன்று வாராநின்றுள்ள திருவாழியைக் கையிலேயுடையனான ஸர்வேச்வரனை. அன்றிக்கே, இத்தலையைத் தோற்பித்துக் கொண்டோமென்னும் மேன்மை தோற்ற, ஆயுதத்தைச் சுழற்றி ஸ்மிதம் பண்ணியிருக்கிறபடி. (கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு) அகவாயில் ஹர்ஷந் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி அத்தாலே யென்னை எழுதிக் கொண்டவனைக் கண்டு. அவர்க்குப் புறம்பே ஐச்வர்யமுண்டானாலும் எங்களுக்குத் தம்மையொழிந்த ஐச்வர்யமில்லை கிடீர். “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வ”னிறே.

விளக்கம் - (கறங்கு சக்கரக்கை) - ஸ்வாமி பராசரபட்டருக்கு முன்பிருந்த ஆசார்யர்கள் கருத்தின்படி, தனக்கும் தனது அடியார்களுக்கும் விரோதிகளாக உள்ளவர்களை அழிக்கவேண்டும் என்ற வேகத்தால், சுழன்றபடி உள்ள சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்ட ஸர்வேச்வரனை. அல்லது பட்டரின் கருத்தின்படி, இவளை நாம் காதலில் வென்றோம் என்னும் மேன்மை வெளிப்படும்படியாக, ஆயுதத்தை எடுத்துச் சுழற்றி, புன்னகை பூத்து நிற்கிறான். (கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு) - மனதில் உள்ள மகிழ்ச்சியானது வெளிப்படும்படியாக, புன்னகை செய்து, அந்த அழகு மூலம் என்னைத் தனக்கே உரியவன் என்று எழுதி எடுத்துக் கொண்டவனைக் கண்டு. அவனுக்கு வேறு ஐச்வர்யங்கள் இருந்தாலும், எங்களைப் போன்று அவனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவர்களுக்கு, அவன் அல்லாமல் வேறு ஐச்வர்யம் இல்லை. பெரியதிருமொழி (7-7-1) - திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா - மஹாலக்ஷ்மிக்கும் ஐச்வர்யமாக உள்ளவன் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (இறங்கி நீர் தொழுது பணியீர்) தொழுங்கோளென்றாள்; தொழுதவளவிலே நில்லாதே; முதலியார்கிடிகோள், பிரம்புகள் படாமே கடுக விழுந்து கொடுநில்லுங்கோளென்கிறாள்; விழாநின்றாலு மகவாய் சோபியாநிற்பர், அபிமாநத்தைப் பொகட்டுக் கொண்டு விழுங்கோளென்கிறாள். “நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ:” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (இறங்கி நீர் தொழுது பணியீர்) - கடந்த பாசுரங்களில், “கைகள் கூப்பி, பாதம் கைதொழுது” என்று கூறினாள்; இந்தப் பாசுரத்தில், “இறங்கி நீர் தொழுது” என்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவனைத் தொழுவீர்களாக; தொழுதவுடன் நிற்காதீர்கள்; சேறைமுதலியாரின் பிரம்பு அடிகள் விழாதபடி சட்டென்று கீழே விழுந்து, அதன் பின்னர் அங்கேயே நிற்பீர்களாக. நீங்கள் விழாமல் நின்றாலும், திருவுள்ளத்தில் அவன் மகிழ்ந்தபடி இருப்பான்; அவனுடைய அந்த “இவர்கள் நம்முடைய காதலியிடமிருந்து வந்தவர்கள்” என்று கொண்டாடும் அபிமானத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு திருவடிகளில் விழுவீர்களாக. “இறங்கி” என்பது, மனம் மூலம் செய்யப்படும் வணக்கம் ஆகும். கடந்த பாசுரங்களில் “வாக்கு மற்றும் உடல்” மூலம் செய்யப்படும் வணங்கங்கள் கூறப்பட்டன. இதுவரை, இப்படியாகச் செய்யப்பட்ட மூன்றுவிதமான வணங்களுக்கும், பட்டர் அருளிச்செய்த கருத்தைக் கூறினார். இனி பட்டருக்கு முன்பிருந்தவர்களின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார். யுத்தகாண்டம் (116-3) – நிப்ருத: ப்ரணத: ப்ரஹ்வ: - அனுமன், தனது கைகளைக் குவித்து, சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, மனதில் வணக்கம் கொண்டு அருகில் சென்று வணங்கினான் - என்பது போன்று செல்லவேண்டும்; இங்கு “நிப்ருத:” என்பது ஒடுக்கம் நிறைந்த அஞ்சலி, “ப்ரணத:” என்பது கீழே விழுந்து வணங்குதல், “ப்ரஹ்வ:” என்பது மனதால் செய்யப்படும் வணக்கம் ஆகிறது.

வ்யாக்யானம் - (பணியீர்) இத்தலையில் நின்றும் சென்றாரை அவன் சொல்லும்படியே யாகிலும் சொல்லவேணுமே. தன்னை யொழிந்தாரடங்கலும் தன்னைச் சொல்லும்படியை, இத்தலையில் நின்றும் சென்றாரைச் சொல்லாநிற்குமவன். ஸ்வரூபத்தால் சொல்லுமவை யிவையானால், ப்ரணயித்வத்தால் வருமது சொல்லவேண்டாவிடே. (அடியேனிடர் பணியீர்) அவனறியாதவை சொல்லிக் கொடுக்கவேணுமே. அறிந்தானாகில், ஆள்விடப்

பார்த்திருக்குமோ. (அடியேனிடர்) இரண்டு தலைக்கும் கலவி ஒத்திருக்க, இத்தலைக்கு வந்த இடரை அறிவியுங்கோள்.

விளக்கம் - (பணியீர்) - ஜனக குலத்தில் வந்த ஸுந்தரியான இவள், விலங்குகளை நோக்கி, “பணியீர்” என்று மரியாதையுடன் கூறலாமா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இவளிடமிருந்து செல்பவர்களை அவன் எவ்விதம் மரியாதையுடன் நடந்துவானோ அதனைப் போன்றே இவளும் கூறவேண்டும் அல்லவோ? அவன் எவ்விதம் அந்தத் தூதுவர்களை உரைக்கிறான் என்பதைக் கூறுகிறார்; தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைவரும் தன்னை எவ்விதம் மரியாதையுடன் கூறுகிறார்களோ, அதனைப் போன்று இவளிடமிருந்து செல்பவர்களை நோக்கி உரைப்பவன். ஆனால், தன்னைத் தவிர மற்றவர்கள், தன்னை நோக்கி உரைக்கும் மரியாதை கலந்த சொற்களை, அனைத்தையும் நியமிக்கும் இவன், தூதர்களிடம் கூறுவானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; தனது ஸ்வரூபம் மூலமே அது போன்ற சொற்களைக் கூறும் அவன், தனது காதல் மூலம் வருவதை கூறவேண்டாமோ? (அடியேன் இடர் பணியீர்) - அவன் அறியாமல் உள்ளதான எனது துன்ப நிலையை அவனிடம் கூறவேண்டும். (அடியேன் இடர்) - அனைத்தும் அறிந்த அவனுக்கு, இந்த விஷயத்தில் அறியாமை ஏற்படுமோ என்றால், அறிந்திருந்தால் அவள் தூது விடும் வரை பொறுத்திருப்பானோ? (அடியேன் இடர்) - இரண்டு பேருக்கும் காதலானது ஒரே போன்று உள்ளபோது, எனக்கு மட்டுமே உண்டான துன்பத்தைக் கூறுவீர்களாக.

6-1-4 இடர் இல் போகம் மூழ்கி இணைந்து ஆடும் மட அன்னங்காள்
விடல் இல் வேத ஒலி முழங்கும் தண் திருவண்வண்டுர்
கடலின் மேனிப் பிரான் கண்ணனை நெடுமாலைக் கண்டு
உடலம் நைந்து ஒருத்தி உருகும் என்று உணர்த்துமினே

பொருள் - “பிரிவின் பந்தம் என்பது இல்லாதபடியான சேர்க்கை” என்றுள்ள ரஸத்தில் மூழ்கி, இன்பத்தை அனுபவிக்க ஏற்ற இடமான தனிமையான வனத்தில் புகுந்து, பிரியாமல் திரிந்தபடி, ஒன்றுக்கொன்று அன்புடன் உள்ள அன்னப்பறவைகளே! தடை ஏதும் இல்லாத வேத கோஷமானது முழங்கும்படியாக, களைப்பைப் போக்கும்படியாக உள்ள திருவண்வண்டூரில் வசிப்பவனும், கடல் போன்று காண்பதற்கு இனிமையான திருமேனி மூலம் எனக்கு உதவுபவனும்,

நான் ஆணை இடலாம்படி எனக்கு வசப்பட்டவனும், இப்படியாக எனக்கு வசப்பட்டு நிற்கும் தன்மைக்கு ஒரு எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை நீங்கள் கண்டு, “உன்னை எண்ணி, ஒருவன் தனது சரீரம் தளர்ந்து உருகியபடி உள்ளாள்”, என்று உணர்த்துவீர்களாக என்கிறார்.

அவதாரிகை - சில அன்னங்களைக் குறித்து, சரீரம் கட்டழிந்து சிதிலையாகா நின்றாளென்று சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

விளக்கம் - சில அன்னப்பறவைகளை நோக்கி, “தனது சரீரமானது கட்டழிந்து, தளர்ந்து நிற்கிறாள் என்று கூறுவீர்களாக”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (இடரில் போகம் மூழ்கி) விச்லேஷ கந்தமில்லாத ஸம்ச்லேஷ ரஸத்திலே அவகாணித்து. நான் செய்தபடி செய்ய, இப்படியே யிருப்பாரையும் காணப்பெற்றோமிறே லோகத்திலே. போகோபக்ரமத்திலே விச்லேஷம் பிறந்ததிறே தனக்கு. வீட்டில் ஆய்ச்சிக்குமையருக்கும் பரதந்தரராக வேணும், நாடு கேட்கவேணுமென்கிற அந்யபரதை யெல்லாம் தீரும்படி ஏகாந்த ஸ்தலம் தேடி புஜிக்கப் போக, அங்கே ராவணன் வந்து தோற்றினானிறே தனக்கு; அதில்லையே யிவற்றுக்கு.

விளக்கம் - (இடர் இல் போகம் மூழ்கி) - பிரிவு என்பதன் பந்தம் சிறிதும் இல்லாதபடியாக, சேர்கை இன்பத்தில் மூழ்கி. பிரிந்து நிற்கும் உங்களைச் சேர்ந்து வைத்து, அதன் பின்னர் எனது கார்யத்திற்கு உதவ வேண்டுவதற்கு அவசியம் இல்லாதபடி, முன்பே சேர்ந்துள்ளீர்கள். இவ்விதம் நான் ஒரு கார்யம் செய்வதற்கு யாரையேனும் காணலாம் என்றால், அவ்விதம் பிரிந்து நிற்பவர்கள் யாரையும் என்னால் காணவில்லை. ஆனால் இவள் இவ்விதம் சேர்ந்து இல்லையோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இன்பம் ஏற்படும் நிலையின் தொடக்கத்திலேயே இவளுக்குப் பிரிவு ஏற்பட்டது அல்லவோ? இன்பத்தின் தொடக்கத்திலேயே எங்கு பிரிவு ஏற்பட்டது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; வீட்டில் இருந்தபோது கௌசலைக்கும் தசரதனுக்கும் வசப்பட்டு இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினாள்; நாட்டின் நலன்கள் குறித்துக் கேட்கவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தபோது கானகம் செல்ல வேண்டியதாயிற்று; அங்கு நாட்டைக் குறித்த மற்ற சிந்தனைகள்

அனைத்தும் இன்றி, தனியாக உள்ள நேரத்தில் இன்பமாக இருக்கலாம் என்று எண்ணியபோது, அங்கு இராவணன் வந்து தோன்றினான். ஆனால் இது போன்ற எந்த இடையூறுகளும் இந்தப் பறவைகளுக்கு இல்லை அல்லவோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இடரில் போகம் மூழ்கி) ஸம்ச்லேஷத்துக்குப் பாரித்துக் கொண்டிருந்து விச்லேஷத்தோடே தலைக்கட்டும் என்னைப்போலே ஆகாதொழியப் பெறுவதே. (மூழ்கி) தரை காண்கிறனவில்லை இன்னம். (இணைந்தாடும் மடவன்னங்காள்) ஒரு தலை களிக்க, ஒரு தலை துடிக்க வேண்டாதபடியாயிருக்கை. ஒன்றின் நினைவுக்கொன்று காலெடுக்க வமைந்திருக்கை. (மட வன்னங்காள்) ஒன்றுக்குச் சொல்லுகிற ஸ்வபாவம் இரண்டுக்கு முண்டாயிருக்கை. மடப்பமுள்ளது பேடைக்கேயாயிருக்க, இரண்டுக்குமொக்கச் சொல்லுகிறது ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த துவட்சி யிரண்டுக்கும் மொத்திருக்கை.

விளக்கம் - (இடர் இல் போகம் மூழ்கி) - சேர்வதற்கான அனைத்து செயல்களையும் செயதபடி, அவனுடைய சேர்கையை எண்ணியபடி இருந்து, பிரிவுடன் நிறைவு செய்யும் என்னைப் போன்று நீங்கள் இல்லை. (மூழ்கி) - இதுவரை எல்லை காணாதபடி இன்பத்தில் உள்ளன. (இணைந்து ஆடும் மட அன்னங்காள்) - ஒருவர் இன்பமுடன் இருக்க, ஒருவர் துடித்தபடி இருத்தல் என்ற நிலை இன்றி இவை உள்ளன. பிரியாமல் சேர்ந்து நின்று, ஒருவருடைய நினைவை மற்றவர்க்கு முன்பாகவே அறிந்து, அனுமதி அளித்தல். (மட அன்னங்காள்) - ஒரு பறவைக்குக் கூறப்படும் தன்மைகள் மற்றொரு பறவைக்குப் பொருந்தும் என்பதால், இரண்டையும் சேர்த்துக் கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட துவட்சி என்பது பெண் பறவைக்கு மட்டுமே உள்ளது என்னும்போது, ஆண் பறவைக்கும் உள்ளதா? மடப்பமானது பேடைக்கு மட்டுமே என்பதாக உள்ளபோதிலும், சேர்க்கைக் காரணமாக வந்த தளர்வு என்பது இரண்டு பறவைகளுக்கும் ஒன்றாகவே உள்ளதால், இரண்டு பறவைகளையும் சேர்த்துக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விடலில் வேதவொலி முழங்கும்) அத்யயநம் மறுத்திறே யிவ்வூர் கிடக்கிறது. ஜநக குலமிநே ஒதுவாரின்றிக்கே கிடக்கிறது. “கர்மணைவ ஹி” என்கிறதிறே. (முழங்கும்) மற்றோரடையாளஞ் சொல்ல வேணுமோ,

புறப்பட்டவாரே வேத கோஷம் வழி காட்டுகிறதிறே. வேத மார்க்கநுஸாரிகளன்றோ நீங்கள்.

விளக்கம் - (விடலில் வேதவொலி முழங்கும்) - அவன் உள்ள ஊரில் இடைவிடாமல் வேத ஒலி முழங்கியபடி உள்ளது என்று கூறுவதால், இவள் உள்ள இந்த ஊரில் வேத ஒலி தடைபட்டு உள்ளது என்பதைக் கூறுகிறாள். வேத அத்யயனம் இன்றி இந்த ஊர் உள்ளது. இவள் உள்ள இந்த ஊரானது எப்போதும் வேத அத்யயனத்துடன் உள்ளபோதிலும், இவளுடைய துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாமல், வேத அத்யயனம் இன்றி உள்ளது என்பதைக் கூறுகிறார்; ஜனக குலம் அல்லவோ வேதம் ஓதாமல் உள்ளது? ஜனக குலத்தின் மேன்மை என்ன என்றால், கீதை (3-20) - கர்மணைவ ஹி - கர்மம் மூலம் உயர்ந்தவர்கள் ஜனக குலத்தினர் - என்பது காண்க. (முழங்கும்) - அன்னங்கள் இவளிடம், “நாங்கள் செல்ல வேண்டிய ஊருக்கான அடையாளம் என்ன?”, என்றதற்கு விடை கூறுகிறாள். வேறு அடையாளம் கூறவேண்டுமோ? நீங்கள் புறப்பட்டவுடன் வேத கோஷமே உங்களுக்கு வழி காண்பிக்கும். வேத மார்க்கத்தைப் பின் தொடர்பவர்கள் அல்லவோ நீங்கள்? அதாவது வேதத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக மது மற்றும் கைடபனைத் தேட அன்னப் பறவை உருவம் கொண்டு திரிந்த ஸர்வேச்வரனுடைய குலம் அல்லவோ நீங்கள்?

வ்யாக்யானம் - (கடல்மேனிப் பிரான்) கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவை யுடையவனாய், அவ்வடிவைத் தாழ் நின்று இத்தலைக்கு முற்றாட்டாக புஜிப்பித்து, பின்னையும் “ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்” என்னும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவன். அன்றிக்கே, குளிர்ந்த வடிவை பவ்யரைப் போலே நின்று புஜிப்பித்து, இப்போ தெட்டாதபடி யிருக்கிறவன். அன்று தானும் தனக்கு வேண்டுவதாய்ச் செய்தானல்லன். இத்தலையை யழிக்கைக்காகச் செய்தானித்தனை; அன்று வேண்டியிருந்தானாகில் இன்றும் வேண்டியிரானோ.

விளக்கம் - (கடல்மேனிப் பிரான்) - “கடலின் மேனிப்பிரான் கண்ணனை நெடுமாலை” என்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார்; “கடல் போலே” என்றும், “அன்றிக்கே” என்றும் தொடங்கி உரைக்கிறார். முதல் கருத்திற்கு “கடல் மேனி கண்ணபிரான் நெடுமால்” என்று பதங்களைச் சேர்க்கவேண்டும்; பட்டர்

அருளிச்செய்த இரண்டாவது கருத்தில், “நெடுமால்” என்பதற்கு “பெரியவன்” என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். கடல் போன்று, காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்கவல்ல வடிவம் கொண்டவனாக, அந்த வடிவைத் தாழ்த்திக் கொண்டு வந்து நின்று, காதலியின் பிரிவாற்றாமை போகும்படியாகச் செய்து, அதன் பின்னரும் “நாம் இவளுக்குக்காக எதனையும் செய்யவில்லை” என்னும் மயக்கம் கொண்டவன். அல்லது தனது குளிர்ந்த வடிவத்தை, முன்பு பவ்யமாக வந்து நின்று அனுபவிக்கலாமபடி அளித்துவிட்டு, இப்போது எட்டாதபடி உள்ளவன். இப்போது இவ்விதம் எட்டாதபடி உள்ளவன், முன்பு சேர்வதற்கு வந்தானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பும் அது போன்று செய்த செயலானது தனக்காகச் செய்யவில்லை, காதலியான நான் தளர்வதற்காகவே செய்தான். அன்று தனக்கென்று செய்திருந்தால், இன்றும் அதனைப் போன்றே செய்திருப்பான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (உடலம் நைந்து) “நெஞ்சிலே சிறிது நோவு பிறந்தவளவேயாகில், சரீரத்தையொரு வாட்டம் வருவதற்கு முன்னே சென்று கைக்கொள்ளுகிறோம்” என்றிருக்க வேண்டா. (உடலம் நைந்து) தனித்தனியே சைதந்யம் பெற்றழியவல்ல வுடம்பிறே. அவ்வுடம்போடு யணைந்து பிரிந்த இவ்வுடம்பு கொண்டு பிழைக்கவொண்ணாது என்னுமிடம் தாமேயறிவிறே. (ஒருத்தி) “இன்ன காட்டிலே மான்பேடை கிடந்துழற்றா நின்றது” என்றால், எய்தவன் கையுணருமிறே. (ஒருத்தியுருகும்) எதிர்த்தலைக்கு இதில்லை யென்னும்மிடம் அறிவியுங்கோள். (உணர்த்துமினே) தாமித்தலையை மறந்தமையை ஸ்மரிப்பியுங்கோள். உணர்த்தி அற்றாரை யுணர்த்த வேணுமே. அறியாதாரை யறிவிக்கை அன்னத்துக்கே பணியிறே; பண்டும் “பிறங்கிருள் நிறம் கெட அன்னமா”யிறே அருமறை பயந்தது. (ஒருத்தியுருகுமென்றுணர்த்துமினே) ஒருத்தி படும்பாடே என்று சொல்லுங்கோள்.

விளக்கம் - (உடலம் நைந்து) - “நெஞ்சத்தில் சிறதளவு மட்டுமே துன்பம் ஏற்பட்டது என்றாலும், சரீரத்தில் ஒரு வாடுதல் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே சென்று கைக்கொள்வோம்” என்று இருக்கவேண்டாமோ? (உடலம் நைந்து) - ஆனால் அசேதநமாக உள்ள சரீரம் இவ்விதம் தளருமோ என்பதற்கு, “முடியானே” என்ற திருவாய்மொழியில் அவை கரணங்கள் என்பதால் அவ்விதம் ஆகும் என்று கூறியதை அடுத்து கூறுகிறார்; ஒவ்வொரு அவயவத்திற்கும் தனித்தனியாக ஞானம்

ஏற்பட்டு அழியவல்ல சரீரம் அல்லவோ? சரீரம் ஏன் தளரவேண்டும், தரித்து நிற்கலாம் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அவனுடைய திருமேனியுடன் அணைத்துப் பிரிந்த இந்தச் சரீரமானது, இனி பிழைத்துக் கொண்டு தரிப்பது இயலாது என்று அவன் அறிவான் அல்லவோ? (ஒருத்தி) - “இந்தக் காட்டில் பெண் மான் ஒன்று தவித்தபடி தனியே உள்ளது” என்று கூறினால், அந்த ஆண் மானின் மீது அம்பு எய்தவனுக்கு அது தன்னுடைய செயல் என்று அறிய இயலும்; இதனால்தான் இங்கு இன்னவள் என்று கூறாமல், “ஒருத்தி” என்கிறார். (ஒருத்தி உருகும்) - அவனுக்கு அது போன்ற நிலை இல்லை என்பதை உணர்த்துங்கள். அணைத்தும் உணர்த்த அவனுக்கு இது போன்று இவை சென்று உணர்த்தவேண்டுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; (உணர்த்துமினே) - அவன் என்னை மறந்து விட்டதை அவனுக்கு ஞாபகம் வரும்படிச் செய்யுங்கள். தாங்கள் செய்ய வேண்டியதை உணராமல் உள்ளவர்களுக்கு இவ்விதம் உணர்த்தவேண்டும் அல்லவோ? இதற்கு அன்னங்கள், “எங்களுக்கு இதுதான் பணியோ?”, என்றன; இதற்கு இவள், “நிலையை அறியாமல் உள்ளவர்களுக்கு, இவற்றை அறிவிக்கவேண்டியதே அன்னத்தின் பணி ஆகும்”, என்கிறாள். இவ்விதம் அன்னங்கள் சென்று அறிவித்தற்கு ஏதேனும் ப்ரமாணம் உள்ளதோ என்றால், முன்பு பெரியதிருமொழி (5-7-3) - பிறங்கிருள் நிறம் கெட அன்னம் - என்பதற்கு ஏற்ப அன்னமாகி சென்று அல்லவோ வேதங்களை எடுத்தான் என்கிறார். (ஒருத்தி உருகும் என்று உணர்த்துமினே) - ஒருவள் அடைந்துள்ள நிலையைக் கூறுங்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 110)

வ்யாக்யானம் - (ந்ருபசு:) சதுஷ்பாத்துக்களிற்காட்டில் த்விபாதமே விசேஷமென்கை. “ஜ்ஞானேந ஹீந: பாசுபி: ஸமாந:” சாஸ்த்ர வச்ய ஜன்மமாகையாலே பசுவென்ன வொண்ணாது. “ஆஹார நித்ராபயமைதுநாதி”களிலே நியதியில்லாமையாலே மனுஷ்யனென்ன வொண்ணாது. இரண்டு ஜன்மத்தையும் தப்பினேனென்கை. (அசுபஸ்யாஸ்பதம்) அசுபமாகிறது சுப விரோதி. சுபமாகிறது புருஷார்த்தம். தத் விரோதிக்கெல்லாம் ஆச்ரயம். அக்ருத்யகரணம் முதலாக அஸஹ்யாபசாரம் முடிவானவற்றிற்கு ஆகரமாயிருக்கை. தேவர் குணாநாம் ஆகரமானாற்போலே நான் அசுபாநாம் ஆகரம் என்கை. (அபி) இப்படிப்பட்டவனாயிருக்கச் செய்தேயும், “க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம்” என்று அபேக்ஷிக்கைக்கும் ஒரு வழியுண்டு. அதென்னென்னில் : (தயாஸிந்தோ) கீழ்ச்சொன்ன அசுப ஸாகரமெல்லாம் தேவருடைய தயார்ணவத்திலே ஒரு குளப்படியாயன்றோ தேவருடைய க்ருபா ஸத்தை. “வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்”, “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித:”, “யதி வா ராவண: ஸ்வயம்”, “கச்சாநு ஜாநாமி”. (பந்தோ) ஆச்ரிதருடைய இழவு பேறு தன்னதாம்படியான நிருபாதிக ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. “அஹம் வோ பாந்த வோ ஜாத:”, “க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராம:”, “ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே”, “உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ:”, “மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:”.

விளக்கம் - (ந்ருபசு:) - நான்கு பாதங்களுடன் கூடியதைக் காட்டில் இரண்டு பாதமே சிறந்தது. நரஸிம்ஹ புராணத்தில் – ஜ்ஞானேந ஹீந: பாசுபி: ஸமாந: – ஞானம்

அற்றவன் விலங்குகளுக்குச் சமானம் ஆவான் – என்பதாகக் கூறப்பட்டபோதிலும், சாஸ்த்ரம் மூலம் பிறந்த ஞானம் கொண்டவன் என்பதால், விலங்கு என்று கூற இயலாது. நரஸிம்ஹ புராணத்தில் - ஆஹார நித்ராபயமைதுநாதி - ஆகாரம், உறக்கம், அச்சம் போன்றவை அனைத்து உயிர்களுக்கும் சமம் ஆகும் - என்பது போன்ற நியதிகள் இல்லை என்பதால் மனிதன் என்றும் கூற இயலாது. இந்த இரண்டு பிறவிகளிலிருந்தும் தப்பித்தேன். (அசுபஸ்ய ஆஸ்பதம்) - அசுபம் என்பது சுபத்தின் விரோதி; சுபம் என்பது புருஷார்த்தம். அந்த விரோதிகள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடம். செய்யக்கூடாத செயல்கள் தொடக்கமாக, அவசியம் இன்றி செய்யப்படும் அபசாரங்கள் முடிய உள்ள அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக இருத்தல், நீ குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளது போன்று, நான் அசுபங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ளேன். (அபி) - இப்படிப்பட்டவனாக நான் உள்ளபோதிலும் ஸ்ரோத்ரத்னம் (57) - சஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் - அடிமைத்தனம் அல்லாத அனைத்தும் அழியட்டும் - என்று விண்ணப்பம் செய்யலாமா என்றால், அதற்கும் ஒரு வழி உள்ளது என்கிறார். அது ஏன்ன? (தயா ஸிந்தோ) - இதுவரை கூறப்பட்ட அசுபம் என்ற ஸமுத்ரம் முழுவதும், உனது தயை என்னும் ஸமுத்தரத்தை நோக்கும்போது, மாட்டின் குளம்பு மூலம் ஏற்பட்ட சிறிய பள்ளத்தில் தங்கும் நீர் அளவே ஆகும். இப்படி அல்லவோ உனது க்ருபையின் இருப்பு உள்ளது! இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-35) -வதார்ஹமபி காசுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - கொல்வதற்கான அனைத்து உரிமையும் காகாஸுரன் விஷயத்தில் உள்ளபோதிலும், அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள இராமன் அவனைக் காப்பாற்றினான் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி து:க்கித: - மனிதர்களின் துன்பத்தை விட இராமன் அதிகம் துன்பம் அடைகிறான் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-34) - யதி வா ராவண: ஸ்வயம் - இராவணாக இருந்தாலும் அபயம் அளிக்கப்பட்டது - என்றும், யுத்தகாண்டம் (59-144) - கச்சசாநு ஜாநாமி - திரும்பிச் செல்ல நான் அனுமதிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதைக் காண்க. (பந்தோ) - அடியார்களுடைய இழப்பும் பேறும் தன்னுடையதாகவே கொள்கின்ற, காரணம் இன்றி உண்டான ஸம்பந்தம் கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிபு. (5-13-12) - அஹம் வோ பாந்த வோ ஜாத: - உங்களுக்கு உறவினனாகப் பிறந்துள்ளேன் - என்றும், பாலகாண்டம் (1-85) - க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராம: - விபிஷணனுக்கு முடி சூட்டி, செய்யவேண்டியதைச்

செய்தான் - என்றும், உத்யோகபர்வம் (47-22) – ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே - கடன் போன்று எனது நெஞ்சகத்தில் உள்ளது – என்றும், த்ரோணபர்வம் (33-18) - உரஸா தாரயாமாஸ பார்த்தம் ஸஞ்சாத்ய மாதவ: - பகதத்தனால் விடப்பட்ட பாணத்தை அர்ஜுனனை மறைத்துக் கொண்டு, மாதவன் தன் மீது ஏற்றான் - என்றும், உத்யோகபர்வம் (74-27) – மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - பாண்டவர்கள் எனது ப்ராணன் – என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே) வாத்ஸல்யமாகிறது அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தோஷம் தாய்க்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஆசரித தோஷம் போக்யமா யிருக்கை. க்ருபா ஸமுத்ரத்துக்குக் கரையுண்டாகிலும் வாத்ஸல்ய ஸாகரத்துக்குக் கரையில்லையென்கை. “சரணாகத வத்ஸல:”, “ரிபூணாமபி வத்ஸல:”, “தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்”, “த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம”, “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்”. (தவ குண கணம் ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்) ஸம்ருத்வா ஸம்ருத்வா. கீழ்ச்சொன்ன குணங்களையுடைய தேவருடைய திருக்கல்யாணகுண ஸமுஹத்தை எப்போதும் சிந்தை செய்து செய்து. “குணா நாமாகரோ மஹாந்”, “யதா ரத்நாநி ஜலதே:”, “சதுர்முகாய:”. (இதீச்சாமி கதபீ:) அசுபாஸ்பதமான என்னை நினைத்து அஞ்சாதே, தேவர் குணகணத்தை நினைத்து “ந தேஹம் ந ப்ராணாந்” என்கிறபடியே இச்சியா நின்றேன்.

விளக்கம் - (நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே) - வாத்ஸல்யம் என்பது, அப்போது ஈன்ற கன்றின் அழுக்கானது தாய்ப்பசவிற்கு இனிமையாக உள்ளது போன்று, அடியார்களுடைய தோஷமானது இனிமையாக உள்ளதாகிறது. க்ருபை ஸமுத்திரத்திற்கு எல்லை இருந்தாலும், வாத்ஸல்ய ஸமுத்திரத்திற்கு எல்லை இல்லை. ஸுந்தரகாண்டம் (21-20) - சரணாகத வத்ஸல: - சரணம் அடைந்தவர்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொண்ட இராமன் – என்றும், யுத்தகாண்டம் (50-56) - ரிபூணாமபி வத்ஸல: - சத்ருக்களிடமும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவன் – என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-3) - தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் - தோஷம் இருந்தாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (41-4) - த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம - ஸுக்ரீவனே! உனக்கு ஏதேனும் அவமானம் நேர்ந்தால் எனக்கு சீதையால் என்ன பயன் – என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (10-19) - அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் - எனது உயிரையும்

விடுவேன் - என்றும் கூறுவது காண்க. (தவ குண கணம் ஸ்மாரம் ஸ்மாரம்) - எண்ணி எண்ணி. இதுவரை கூறப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட உனது திருக்கல்யாண கூட்டங்களை எப்போதும் சிந்தனை செய்து. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-21) - குணா நாமாகரோ மஹாந் - தாரை கூறுவது, “இராமன் குணங்களின் இருப்பிடம்” - என்றும், வராஹபுராணம் (74-40) - யதா ரத்நாநி ஜலதே: - ஸமுத்ரத்தில் உள்ள இரத்தினங்கள் கணக்கற்றவை போன்று இவனுடைய குணங்களும் உள்ளன - என்றும், வராஹபுராணம் (73-94) - சதுர்முகாயு: - பல நான்முகன்களின் ஆயுளைக் கொண்டவனும், உனது குணங்களில் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்கையாவது கூறுவானோ - என்றும் கூறுவது காண்க. (இதீச்சாமி கதபீ:) - அசுபத்தின் இருப்பிடமாக உள்ள என்னை எண்ணி, “ந தேஹம் ந ப்ராணாந் - சரீரமும் வேண்டாம், ப்ராணனும் வேண்டாம்” என்று ஆசைப்பட்டு நிற்கிறேன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்